

Dávid

*Ahol az utak egyszer végetérnek
s a falak síkja összefut, mint száraz ág
a sarkok árnyékos tengelyében
ott állsz Te és én Nincs tovább*

*S ott szemben, némán meglapulva,
kitágult szemmel, gyanakodva,
mint üzött vad, ki nem tud már kitörni,
ott áll ő, ujjával ránkmutatva*

*Nem tanul járni Nem beszél
De itt van mindig körülöttünk
Szoknyádat ráncigálja, inni kér
s kezedbe adja kis kezét*

*Reggeltől estig feléd tipeg
Érzed a húst, a csontokat?
Párnás tenyerét, ujjait?
Hallod az első szavakat?*

*Tudod már mennyit ér
a hús, a csont, a szó?
Az undorító szájalom
Kutyáknak vetett fakó*

*bizalom, melyet úgy sodor
ígéretetek, hűség s fogadkozások
kanálismocskán át a szél
mint tépett papirdarabot?*

*Nézz a szemébe: az én szemembe
Fogd a kezét: az én kezem
Mielőtt szája először érte volna
torz szeretőként melledet,
egy darab vassal végeztünk vele*

*Egy ócska műszer volt a szeretőd
Egy darab fém valaki kezében
Belédmerült s befogadtad
a szörnyű nászban, azon a télen*

s a lepedőn a furcsa ábrák
Ki érti véred írásjeleit?
Lelkünk a fájdalomtól csipkés
mint a páfrány...

Önzésünk szörnyű oltárán kiterítettük
Nem válthat meg, nem ül az Isten balján
Az álmainkat is odavetettük

s ott végezte egy bádögödör alján

Sem föld sem ég nincs már fölötte
Élőhalott Örökre eltakarhatatlan
Hiánya mint a kő, olyan
kemény és elmozdíthatatlan

Itt van az utca vége s ott a ház
Tél van és dermesztő hideg
A rémült ég vállunkra roskad
és elborít, mint beteget a láz

Ott állunk szörnyű oszlopok
tanácstalanul egymagunk
beledermelve az időbe
a mindenségbe markolunk

Megöltük, cinkosok vagyunk

Árnyék terül múltunk havára
Halott gyerekek óvodája
előtt mint jó szeretők szorítjuk össze vállunk
szemünkben fészket vert a csend

Együtt vagyunk örökre már
S a virradatban míg várjuk őt,
hogy kijöjjön s élénkbefusson,
virrasztunk mellette végérvényesen.